

Kiku Prats: «Deien que jugava a futbol perquè era molt bo; no pas perquè m'agradés»

Exfutbolista del Figueres, Roses, Girona i Palafrugell

De qualitat, anava sobrat. De sacrifici i passió, no tant. Segurament per això, les oportunitats van ser poques. Moltes convocatòries, un piló d'amistosos i sis partits, entre Lliga i Copa, amb el primer equip entre el 1994 i el 98 amb una cessió al Roses pel mig, van ser el bagatge de Prats amb el club de la seva ciutat. «Era l'únic nen de Figueres al primer equip i, a més a més, de família coneguda. Era el fill d'en Quim i l'Àlícia i tothom em mirava, m'assenyalava i opinava de franc». Com que no era cap apassionat del futbol, mai va canviar d'entorn ni d'amics i no vivia el futbol com cap exigència. De fet, va combinar-lo amb la vela durant molt de temps fins que amb catorze anys va haver de triar. «En Candi, un amic meu que veia molt de futbol a la ciutat sempre em diu 'tu eres un desgraciat. Eres el millor que hem vist mai, però tu jugaves a futbol perquè eres bo, no pas perquè t'agradés'». Segurament tenir raó. De fet, s'ho passava més «amb el juvenil o a la selecció catalana» que no pas quan el cridaven per entrenar o era convocat amb el primer equip a Segona B per anar a fer quilometrades a Alcoi o Múrcia. Això d'anar amb els grans, el va agafar de ben petit. De fet, amb quinze anys acabats de fer, i després que Pere Gratacós, llavors home fort del planter, el pugés al juvenil perquè amb el cadet no jugava, Pitxi Alonso, secretari tècnic del primer equip, el va veure fent un golarro per l'escaire des del mig del camp en un partit. «Li vaig fer gràcia i anava sovint amb ells a entrenar», recorda. Les oportunitats, tanmateix, serien escasses. Seria Raúl Longhi qui l'hi donaria en un partit de Copa contra l'Ontinyent el 1998. Abans gaudiria d'un partit especial: l'homenatge a Pitu Duran, contra el Barça el juny del 1995 a Vilatenim. El recorda bé aquell partit. Molt bé. «Vaig entrar a la segona part i en la primera pilota que toco, faig una sotana a l'Stoitchkov... Ell es regira... i pam, cop de colze al llavis... Després també vaig fer una jugada per la banda en què em quedava sol amb en Nadal. De cop i volta, va ser com si es fes fosc de cop. M'havia fotut una segada criminal... Em va aixecar dos metres i gairebé m'envia a la tribuna!», riu. També recorda com si fos ahir el gol a l'Andorra, en partit de Lliga de Segona B. «Va ser un xut amb l'esquerra per l'escaire. D'aquells que n'entren un de cada mil. Era un migcampista ofensiu polivalent, amb qualitat i dribbling, però poca velocitat». L'arribada de Xavi Agustí va frenar en sec la progressió de Prats a la Unió. «Kiku, ets boníssim, però tenim un problema. Has estat el màxim goleador de la pretemporada i tot perfecte. Res a dir. Ara bé, ets jove i per mi els joves són inexperiència, errors i problemes. No jugaràs». Patapam. Cop de porta als morros. Pere Gratacós se'l va endur a Roses amb qui va pujar a Primera Catalana i gaudir de dos bons anys abans de tornar al Figueres. Tanmateix ja no ho veia clar. «Sentia converses al vestidor entre companys que parlaven de què farien un cop retirats. Que si treballar en una fàbrica, de mosso en un supermercat, a la mina... Jo no volia allò i vaig decidir estudiar». Tenia assumit deixar el futbol amb vint-i-dos anys i anar-se'n a estudiar dret a Barcelona. Ho va fer sí, però Gratacós va aconseguir demorar la retirada una mica i convèncer-lo perquè fitxés pel Girona, a Primera Catalana. A Montilivi hi va viure una temporada i mitja «molt bonica» amb barreja de veterania i joventut. «Recordo que hi havia en Planas i en Reixach de porters, en Russet, en Guerrero, Eugeni Serret, Síria, Arbussà, Dani Zamora, que és molt amic meu...» El Girona va pujar a Tercera, però a mitja temporada, coincidint amb l'aterratge de Constel·lació Esportiva, va anar-se'n. Domènec Torrent encara l'arrossegaria cap al Palafrugell abans de penjar les botes definitivament amb vint-i-cinc anys i tornar, curiosament, al món de la vela on va ser entrenador de mainada a l'Estartit. Allà va dirigir nanos que van anar a selecció catalana i espanyola i van ser preolímpics, com Dani Codina, responsable de l'oficina de l'atenció al jugador del Barça, amb qui té una gran amistat i va ser al seu casament aquest estiu. De fet, va treballar al despatx d'advocats de la seva família (J. Codina Serveis Jurídics) al Prat abans d'obrir-ne un de seu a Figueres. Des del 2013 és el gerent de la immobiliària Engel & Völkers a Roses i dirigeix també les oficines de Peralada, Cadaqués i Figueres.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/10/11/kiku-prats-deien-jugava-futbol-135146003.html>